

Het bizarre leven van Figgelioneltrius M'frogglkn

Rogier van Essen

Fragment afkomstig uit het hoofdstuk: Eten

Twee vadsige ratten sloften verstoord opzij toen Figg op hen af stormde. Hij strekte zijn hand uit om de koperen klink grijpen, maar hield zich net op tijd in. Zijn hand zweefde boven de klink. Voorzichtig liet hij hem zakken en boog voorover. Het koper voelde koud aan. Geen visdraad. Hij duwde de klink naar beneden en spitste zijn oren voor klikjes of rammeltjes. Op het valse geneurie van tante Heleen na hoorde hij niets vreemds. Hij duwde de deur open. Een geur van tot snot gekookte bloemkool walmdde de gang in.

‘Gestooftde kat!’ raadde Archibald met zijn snavel in de lucht. ‘Kikkerhersenen!’

‘Fout!’ blafte tante Heleen. Ze stond voor een langwerpige keukentafel en had een zwarte bolle ketel in haar handen. ‘Kippensoep!’

De feniks maakte een benauwd piepgeluidje en kneep zijn klauwtjes samen. Hij vond het vreselijk om gevogelte te eten. Dat wisten de tantes ook, maar zij trokken zich daar niets van aan. In tegendeel. Voor hen was dat juist een reden om lekker vaak een stukje kip klaar te maken.

‘Ga zitten jarige Job,’ zei tante Heleen overdreven vrolijk. Ze boog zich over de tafel om op te scheppen. Haar angstaanjagend grote borsten (die eerder twee zandzakken leken dan delen van een menselijk lichaam) hingen over de rand van de pan. Ze bungelden nét niet in de soep. ‘Veel of weinig honger?’ Zonder op antwoord te wachten, schepte ze met een grote soeplepel zijn houten bord helemaal vol. In het zilveren bord van tante Dora deed ze een half schepje, en dat van haar zelf laadde ze nog voller dan Figgs bord.

Op dat moment stapte tante Dora de keuken binnen. Zij was totaal anders dan haar zus.

Uitgerekt en lang. Zelfs hun stemmen waren tegenovergesteld. Tante Dora had een stem als een werpmes en tante Heleen sprak altijd alsof ze te veel wang had. Als Franse Bulldogs konden praten, dacht Figg, hadden ze tante Heleen geheten.

‘We eten soep,’ blafte tante Heleen.

Tante Dora lette er niet op. ‘Heb je nou alweer die stomme mus bij je?’ sneerde ze toen ze Archibald zag zitten. ‘Wanneer word je nou eens volwassen?’

Figg klemde zijn kaken op elkaar en zweeg. Hartelijk gefeliciteerd Figg, dacht hij. Hij boog voorover en snoof de geur van de soep op. Het rook best lekker. Verdacht lekker, zelfs voor verjaardagseten.

De tantes staken hun lepels in de soep. Figg volgde hun voorbeeld, maar merkte dat de tantes zijn lepel scherp in de gaten hielden. Er was iets met die soep. Hij wist het zeker, maar net toen hij wilde opstaan om zonder eten te vertrekken, bracht tante Dora een volle lepel naar haar mond. Ze stak hem tussen haar zuinige lippen en zei: 'Hmmm.' Overdreven langzaam kauwde ze de stukjes vlees. Haar uitpuilende ogen schoten van Figg naar Archibald. 'Heerlijk gekookt, Heleen.'

Tante Heleen keek haar niet begrijpend aan. Toen werden haar ogen groot alsof iemand eindelijk het licht in haar hersenen had aangedaan. Ze lachte haar scheve tanden bloot. 'Ja nou hè?' Ze nam een hap, maar even dacht Figg een kleine hapering te zien. Twijfelde ze nou? Maar toen hapte ze toe. Een straaltje soep droop uit haar mondhoek. 'Het is inderdaad heerlijk,' zei ze. Soep en stukken groente sproeiden over de tafel.

Figg dook over zijn bord om de soep te beschermen tegen de regen. De heerlijke soepgeur drong zijn neus in. Zijn maag kneep samen. Het was tijden geleden dat hij lekker en goed had gegeten. De tantes hadden het ook gegeten, dus ergens moest het veilig zijn. En bovendien: opstaan van tafel hoorde niet, en al helemaal niet op je verjaardag. Voor de zekerheid voelde hij aan zijn broekriem. Zijn stoffer en blik hingen er nog en Archibald was bij hem. Er kon niets gebeuren, als hij maar voorzichtig was. Hij pakte een lepel soep, maar toen blafte tante Heleen: 'Vergeten wij niet iets?'

Geschrokken keek Figg op. 'Smakelijk eten?' stamelde hij.

'En zo hoort het.' Tante Dora knikte tevreden.

Archibald hipte op de rand van Figgs bord. Zelfs als je een vogel kent is het niet gemakkelijk om emoties te zien. Hun snavels zijn daar niet op gemaakt. Toch lukte het de feniks om met een gezicht vol walging naar de soep te kijken. Zijn hoofd hing scheef en hij volgde een langsdrijvend stukje kip. Figg nam een lepel soep. Archibald deed zijn snavel open. Voorzichtig goot Figg de soep in het keeltje van de vogel. De snavel van Archibald vertrok. Zijn veren rilden en met dichtgeknepen oogjes slikte hij door. Hij sprong van het bord af en trippelde naar een zwarte schroeiplek op het tafelblad. Daar schudde hij zijn rode veertjes op en ging zitten.

Figg legde zijn lepel terug. Zijn maag knorde, de soep geurde heerlijk en de tijd verstreek.

Een minuut... Twee minuten... Er dreef zelfs lettervermicelli in de soep. Ondertussen lepelden de

tantes vrolijk hun soep naar binnen. Zodat hij niet in per ongeluk zijn lepel zou pakken en een hap zou nemen, ging hij op zijn handen zitten.

Vijf minuten...

Tien minuten... Nog steeds zat Archibald op zijn verschroeide plekje. Hij hipte van zijn ene poot op de andere en keek verbaasd naar zijn vleugels.

Figg pakte zijn lepel op. Als de soep niet in orde was, was Archibald allang in vlammen opgegaan. Zijn maag brulde alsof er een leeuw in gevangen zat. Hij bracht een hap naar zijn mond.

Tante Heleen boog zo ver naar voren dat ze bijna op de tafel lag. Tante Dora's toch al grote ogen, rolden bijna uit haar kassen.

Figg nam een hap. De warme, zoute soep stroomde zijn mond in. Het smaakte heerlijk. Tante Heleen had zichzelf overtroffen! Verse soep. Dit was het mooiste verjaardagscadeau dat hij ooit had gekregen. Hij kauwde op een stukje kip en voelde de draadjes van het vlees stuk gaan tussen zijn tanden. De soep gleed zijn keel in om door te slikken, maar op dat ogenblik begon Archibald te fluiten als een fluitketel.

Figg kon het slikken nog nét stoppen. Archibald floot harder en harder. Uit zijn oorgaatjes spoten wolken stoom en vanuit zijn nagels knetterden vonken over het tafelblad. Een paar veren schoten als lucifers in brand. Een doordringende kiplucht vulde de keuken en met een steekvlam vloog het hele vogeltje in brand.

Met spijt spuwde Figg de hap tot de laatste druppel terug. Hij duwde bord zo hard van zich af dat de soep over de rand klotste.

Teleurgesteld zakten de tantes terug in hun stoelen.

Archibald brandde als een fakkel. Al snel was de vogel pikzwart, van onder tot boven. Na een tijdje brokkelde hij vanuit het midden af tot een hoopje as en kolen. De vlam werd kleiner en doofde. Zuchtend gespte Figg de stoffer en blik los. Dacht hij één keer lekker te kunnen eten, bleek het alwéér vergiftigd te zijn. Hij veegde Archibald op het blik en keek naar de tantes. Het liefst wilde hij de giftige soep met bord en al naar hun koppen smijten, maar hij hield zich in. Met eten gooien hoorde niet. Hij stond op en zei zo koud mogelijk: 'Slaap lekker.'

'Welterusten,' mompelden de tantes betrappt, maar Figg deed net of hij het niet hoorde. Met grote stappen beende weg. Achter zich hoorde hij tante Heleen snauwen 'Jij zei dat die vogel nooit kip zou eten!'

‘Nou en? Jij zei dat een feniks tegen lijkenpoeier kon,’ kaatste tante Dora kribbig terug.

Vlak voor de keukendeur dichtviel, hoorde Figg iets dat hem toch nog deed glimlachen.

‘Dora?’ zei tante Heleen onzeker.

‘Ja?’

‘Ik voel me niet zo lekker. Waar lag dat tegengif ook alweer?’

Het bizarre leven van Figgelioneltrius M'frogglkn wordt mijn nieuwste boek. De verhaallijn, de vorm en de hoofdpersonen zijn nog in ontwikkeling. Helder is wel dat dit boek onderdeel zal worden van een reeks en dat het boek op een alternatieve manier zal worden uitgegeven. Dat zal nog even duren, maar mocht u hiervan op de hoogte willen blijven, neem dan contact op met [Rogier van Essen](#) van Pletter! Tekst & Verhaal.

→ www.pletter.nl Info@pletter.nl
Deel mijn gedichten. Meer lezen? Blijf op de hoogte via [Facebook](#), [Twitter](#) en [LinkedIn](#).